

roman

Een groep
vrienden
wordt samen
peetouder,
maar zijn zij
wel zo'n goed
voorbeeld?

LATER CHRISTINA
HOPKINSON
ALS WE
GROOT ZIJN

Over het boek

Zorgeloos en ongebonden; dat is Tess ten voeten uit. Ze lijkt nog lang niet van plan om zich te settelen. De verbazing bij haar vrienden is dan ook groot wanneer Tess vertelt dat ze zwanger is. En dat ze hen heeft uitgekozen als peetouders. Kunnen zij het goede voorbeeld geven...?

Terwijl ze zich bekommeren om de aanstaande moeder, is ieder van de vrienden aan het worstelen met volwassen worden en alles wat daarbij komt kijken. Sierra is pas drieëntwintig, maar zorgt al sinds ze klein is voor zichzelf, omdat haar moeder het liet afweten. Michael is te druk met zijn zoektocht naar de perfecte vrouw om zich bezig te houden met andere zaken, terwijl Owen zijn midlifecrisis probeert te bestrijden met een stoet ongeschikte verloofdes. Alleen Lucy lijkt het (gezins)leven te hebben van een echte volwassene, maar zij maakt zich dan weer buitensporig druk om elke rimpel die ze bij zichzelf ontdekt.

Tijdens deze soms spannende, soms hilarische reis langs geboorte, botox, slechte seks en nog veel meer toestanden, komen de vrienden erachter dat ouder worden onvermijdelijk is, en volwassen worden optioneel...

‘Bridget Jones voor gevorderden.’ – LINDA.

Over de auteur

Christina Hopkinson is auteur en journalist voor onder andere *The Daily Telegraph*, *The Guardian*, *The Times*, *Grazia* en *Red Magazine*. Haar eerste roman *De troep onder aan de trap* was een internationale bestseller. Christina woont in Londen met haar man en drie kinderen.

Van dezelfde auteur

De troep onder aan de trap

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

Christina Hopkinson

Later als we groot
zijn

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Just Like Proper Grown-Ups

© 2012 Christina Hopkinson

First published in the English language by Hodder and Stoughton Limited,
London, England

Vertaling

Marieke Groot en Sander Brink, Grootenbrink Vertalingen

Omslagontwerp en -illustratie

Ingrid Bockting

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9948 6

ISBN e-book 978 90 449 6249 9

NUR 302

*Voor Anthony en Sylvia Hopkinson,
die mijn tegendraadsheid verdroegen en zelfs aanmoedigden.*

1

Je kunt het al een beetje zien

Mensen die Lucy kenden, waren altijd verrast wanneer ze ontdekten dat ze zich al heel lang trouw aan de voorschriften van damesbladen hield. Ze voorzagen haar leven van een doorlopend commentaar, zodat hoe succesvol en efficiënt ze ook werd, er altijd wel iets overbleef om te verbeteren. Terwijl ze voor de deur van Tess' flat stond te wachten, liep ze nog gauw haar verschijning na. Vrouwen van een bepaalde leeftijd, zo had ze gelezen, kunnen beter geen décolleté meer hebben, maar het was oké om de benen te laten zien, zolang ze maar gehuld waren in een ondoorschijnende panty. Dat zat wel goed. Haar gezicht werd maar vaag weerspiegeld in het glas, maar ze kon wel zien hoe chagrijnig ze de laatste tijd keek. Haar haar zat te plat, maar ze had geen tijd gehad om het te touperen voor ze naar buiten ging.

Toen de deur openging en ze Tess tegenover zich zag staan, voelde ze alle zelfvertrouwen die ze samen met de niet al te dure fles Italiaanse wijn had meegenomen, verdampen. Haar vriendin zag er stralend uit, bijna nog jonger dan twintig jaar geleden, toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet.

‘Lieverd,’ zei Tess. ‘Wat zie jij er moe uit.’

‘Dank je,’ zei Lucy. ‘Altijd fijn als mensen dat zeggen. Geeft je het gevoel alsof je honderddrie jaar oud bent.’

‘O ja, dat doet me eraan denken: nog gefeliciteerd met je verjaardag.’

‘Dank je, maar dat is niet echt een felicitatie waard, toch? Weer een stapje dichterbij het graf.’

‘Doe niet zo mal. We zijn nog steeds jong.’

‘Nou, jij ziet er in elk geval jong uit,’ zei Lucy. ‘Je ziet er fantastisch uit. Ik heb ergens gelezen dat Botox en het bleken van je tanden tegenwoordig als “standaard onderhoud” worden beschouwd. Hoe is het mogelijk, hè? Maar mij niet gezien, hoor. Ik kan het nog net opbrengen

om 's avonds mijn tanden te poetsen.' Ze kneep haar ogen nog wat verder dicht, terwijl ze naar het rimpelloze gezicht van Tess keek. 'En hoe zit dat met jou?'

'Bedoel je of ik iets aan mijn gezicht heb gedaan? Grappig eigenlijk dat dat zo wordt genoemd, want je doet zelf eigenlijk helemaal niks, toch? Je laat iemand anders je gezicht doen.'

'Nee, niet een facelift natuurlijk, maar Botox, injecties, collageen, hyaluronzuur: dat soort dingen?'

'Je hebt er verstand van, geloof ik.'

'Ja, maar heb je het nou laten doen of niet?' Tess' gezicht zag eruit alsof het ronder was geworden. Het was inderdaad ronder, maar dan wel op een goede manier. Het was ontzettend irritant dat na al die jaren gehoord te hebben dat je vooral dun moest zijn, je je visie nu weer moest aanpassen om een soort plaatselijke molligheid toe te laten, maar dan alleen appelwangetjes en volle lippen.

Tess moest lachen. 'Nee, ik had het je wel verteld als ik dat had gedaan. Maar je zou mama eens moeten zien tegenwoordig. Ze is zo iemand die met haar auto achteruit gaat rijden om te proberen de kilometerstand omlaag te krijgen voordat ze hem van de hand doet. Ze heeft zoveel Botox laten inspuiten dat haar voorhoofd eruitziet als zo'n opgeblazen glanzende ijsbaan zoals je bij actrices wel ziet, en ze heeft hier' – Tess wijst naar de zijkanten van haar neus – 'van die vreemde lijntjes. Het is net alsof al haar rimpels naar die plek zijn gevluht, en daardoor ziet ze eruit alsof ze de hele tijd een konijnengezicht trekt.' Tess rimpelde haar gezicht en stak haar boventanden vooruit om het te illustreren. Het enige effect was dat de zachtheid van haar huid nog extra goed uitkwam.

Lucy keek naar zichzelf in een van Tess' zilveren lepels, die gespikkeld waren van ouderdom. Alles in het huis van Tess was vintage. Het paste allemaal net niet bij elkaar, op die ongekunstelde manier die zo moeilijk voor elkaar te krijgen is. Het enige wat nieuw leek te zijn, was dat Tess straalde. 'O god, zelfs in deze lepel zie ik er afschuwelijk uit. Vind jij dat ik wat zou moeten laten doen, nu ik een beetje televisiewerk doe? Mijn voorhoofd leek wel corduroy toen ik mezelf op het scherm zag. Laatst vroeg Ned nog: "Mam, hoe komt het dat je gezicht helemaal streperig is?"'

'Jij praat op het nieuws over pensioenhervormingen: ik denk toch niet dat mensen een expert met een babyface willen zien. Ik kan me

haast niet voorstellen dat ik dit uit jouw mond hoor: wij hadden samen toch afgesproken dat we nooit zouden zaniken over hoe we eruitzien en hoeveel we wegen?’

‘Ik heb geen moeite met mijn gewicht. Dat is ook gemakkelijk te berekenen: de calorieën die naar binnen gaan min de calorieën die je verbrandt. Dat is logisch. Maar hier heb ik geen controle over. Ik merk dat ik zelfs let op advertenties die luminescentie en een afname in het opkomen van fijne lijntjes beloven. Wat zijn trouwens die zeven tekenen van het ouder worden waar ze het over hebben?’

‘In jouw geval is het dat je onzin begint uit te kramen. Ik vertrouw erop dat jij wel beter weet.’

‘Wat verrekte volwassenen.’

Hun gesprek werd onderbroken door de deurbel. Lucy keek verrast naar de man – of zoals sommigen zouden zeggen: jongen – in laaghangende spijkerbroek en een shirt met een of ander logo erop, die gebukt onder het gewicht van een aantal grote bruine papieren zakken kwam binnenstropelen. Ze had hem al heel vaak gezien, maar om hem in een heel andere context te zien was net alsof je een priester in een nachtclub zag dansen. Wat deed hij nou in godsnaam hier in Tess’ flat?

‘Lieverd,’ zei Tess, terwijl ze hem op zijn wangen kuste, ‘je valt in het niet onder al die zakken.’

‘Er is niet veel voor nodig om me in het niet te laten vallen,’ zei hij.

‘Zeg, zoveel kleiner dan ik ben je niet.’

‘Dat is lief van je, maar in tegenstelling tot wat ik als jongen ooit hoopte, zal ik altijd acht jaar jonger en zeven centimeter korter zijn dan jij. Jouw kant heeft alle lange genen.’ Hij lachte naar Lucy. ‘Hoi, ik ben Michael.’

‘Dat weet ik. Nou ja, ik ken jou als Mr. Wasiak.’

‘Ja hoor, hij is een Wasiak, een achterneef van moederskant,’ zei Tess. ‘Hoe zeg je “neef” in het Pools?’

‘*Kuzyn*,’ zei Michael. ‘Zelfde als in het Engels. Jij bent ongeveer zo Pools als fish-and-chips.’ Hij richtte zich weer tot Lucy. ‘Hoe weet je hoe ik heet?’

‘Omdat je Mr. Wasiak bent, van de Moreton Basisschool. Ik ben Lucy, de moeder van Rosa en Ned, groep 3 en groep 1. Je hebt geen van beiden ooit lesgegeven, maar ik heb heel goede dingen over je gehoord.’

Hij verving zijn wezenloze gezichtsuitdrukking door een uitdrukking van enthousiaste herkenning. ‘Ach ja, natuurlijk. Lucy.’

‘Wat gek dat ik nooit heb geweten dat jij een achterneef van Tess was. En wat wonderlijk om je buiten de context van school te zien. Ik vind het maar een raar idee dat onderwijzers er een leven buiten de school op nahouden.’ Lucy gedroeg zich altijd nogal pedant wanneer ze andere ouders hoorde praten over hoe ze op Facebook vrienden waren geworden met de onderwijzers. Onderwijzers mochten niet drinken of seks hebben: ze moesten in rook opgaan zodra ze het gebouw uit liepen.

‘Lucy en ik waren elkaars beste vriendinnen op de universiteit,’ zei Tess.

‘Maar ik heb zoveel verhalen gehoord over die Lucy,’ zei hij. ‘Al die verhalen over wat jullie meiden allemaal uitspookten toen jullie jong waren.’

‘Schat,’ zei Tess, ‘sommigen van ons denken nog steeds dat we jong zijn.’

‘Uiteraard.’ Hij keek geruststellend naar Lucy. ‘Hoe dan ook, zeg maar gewoon Michael tegen me en ik beloof je dat ik het niet in de onderwijzerskamer zal verklappen als je dronken wordt. Zeg Tess, wie komt er nog meer? In de delicatessenzaak zeiden ze tegen me dat het eten voor vijf personen was. Het is allemaal wel erg mysterieus, want jij organiseert anders nooit etentjes.’

‘Sierra, mijn meest recente assistente bij de galerie en degene die het tot nu toe het langst heeft uitgehouden. Precies jouw type: lang en ontzettend knap. Je zult haar vast willen opvreten, als ze dat niet eerst bij jou doet. En verder Owen, nog een vriend van vroeger.’

Lucy kreunde.

‘Ach, je mag hem best,’ zei Tess.

‘Echt niet.’ De aankondiging dat Owen er ook bij zou zijn maakte Lucy zelfs nog onzekerder. ‘Kan hij nog steeds zo, ahum, goed met vrouwen omgaan?’

‘Doe niet zo gemeen,’ zei Tess. ‘Hoewel... ik kwam Fred laatst tegen en die vertelde me een goede grap: wat is het verschil tussen Owen Williams en een openbaar toilet? De wc kan niet tegelijkertijd bezet en vrij zijn.’

‘Hahaha! Die zit,’ zei Lucy.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Michael.

‘Owen heeft nogal een verleden met vrouwen,’ zei Tess, terwijl ze een blik van verstandhouding met Lucy uitwisselde. ‘Nogal een verleden.’

Michael merkte dat hij al snel in zijn traditionele rol van Tess' hulpje verviel. Hij pakte de boodschappen uit en ruimde ze op, en ontkurkte de wijn, deels om te maskeren dat hij zich niet kon herinneren dat hij Lucy ooit op school had gezien. Er waren zo weinig onderwijzers en zoveel ouders dat het niet redelijk was om van hem te verwachten dat hij haar zou herkennen, en al helemaal niet met die doorsnee gelaagde mamabob met highlights erin.

Hij schoot naar de intercom toen de zoemer ging.

'Tess, verrukkelijk wezen van me, doe de deur open en laat me je bespringen,' zei een bulderende basstem door de luidspreker. Michael wenste dat hij de eigenaar van die stem buiten in de koude avondlucht mocht laten staan. Zijn oren deden er pijn van, ook al hield hij de luidspreker een eindje van zich af. Hij drukte op de knop om de deur open te laten gaan en werd bijna geplet door de kracht waarmee de man binnenkwam.

'Kijk, daar is ie dan,' zei Tess. 'De liefallige Owen.'

Hij gaf Michael een handdruk waarbij zijn hand bijna fingekepen werd, met een zelfbewustzijn dat de indruk wekte dat hij zijn eigen kracht goed kende, en richtte zich toen tot Tess. 'Je ziet er geweldig uit, absoluut verrukkelijk. Vooral je tieten zien er fantastisch uit.'

Dat is ook zo, dacht Michael, ze zien er inderdaad fantastisch uit, maar hij zou zelf nooit zo lomp zijn geweest om er iets over te zeggen. En in gedachten verwees hij er altijd naar als borsten. Vrouwen als Tess hadden geen tieten.

'O alsjeblieft, zeg,' zei Lucy.

'Hoezo "O alsjeblieft, zeg"? Je wilt gewoon dat ik ook een compliment maak over jouw tieten, Lucy.' Hij richtte zich weer tot Tess. 'En waar is die lieve Vondra?'

'Mama vindt Owen de leukste man van de hele wereld,' zei Tess tegen Michael, die er eigenlijk altijd van uit was gegaan dat hij die positie bekleedde.

'Heeft iets te maken met het feit dat hij dingen tegen haar zegt als: "En jij bent zeker het knappe zusje van Tess,"' zei Lucy.

'En ik vind het ook heel leuk om jou weer te zien. Wat doe je zoal?'

'Werk, kinderen, het huis, je weet wel.'

'Nee, eigenlijk niet, nee. Ik heb net een nieuwe auto, trouwens.'

'Wat voor een?' vroeg Michael, die zich totaal niet voor het onderwerp interesseerde.

‘Alfa Romeo.’ Er viel een stilte, die Owen besloot op te vullen met: ‘Ziet er zonder bovenstuk net zo goed uit als jij, Tess.’ Hij knipoogde, niet op een wellustige manier, eerder met de samenzweerderige boodschap: ‘Met deze seksistische onzin wil ik laten zien dat ik postmodern bezig ben.’ Dat is tenminste wat Michael hoopte, omdat hij niet wilde erkennen dat zijn nicht een vriend kon hebben die een idioot was, en niet ironisch.

‘En dat vind ik nou zo leuk aan hem,’ zei Tess tegen Michael. ‘Hij gaat echt helemaal op in dat domme playboyimago.’

‘Zelfs zo ver,’ voegde Lucy eraan toe, ‘dat nauwelijks te zien is waar het imago ophoudt en de persoon zelf begint.’

Owen begon te vertellen hoe groot zijn bonus was, waarbij hij veel toespelingen gebruikte. Hij sprak laag en langzaam, als een elpee die op de verkeerde snelheid werd afgespeeld, maar hij straalde aan alle kanten uit dat hij een heel snel leven had. Michael merkte dat hij de bètahelft van de kamer in getrokken werd en sprak met Lucy over hoe het met de plaatselijke middelbare scholen gesteld was. Hij was opgelucht toen de bel weer ging.

Hij ging ervan uit dat dat Sierra was. Tess had gelijk. Ze was inderdaad zijn type: lang en enigszins voluptueus.

‘Tess, je ziet er kek uit. Wat een gave schoenen.’ Haar stem ging van piepend naar omfloerst, van bekakt naar platvloers, allemaal binnen één zin.

‘Die van jou zijn anders ook te gek. Zijn ze vintage?’ vroeg Tess.

‘Ja joh, natuurlijk. Ik hou niet van nieuwe spullen in mijn klerenkast: het is zo saai en fout om nieuwe kleren in de winkel te kopen.’

‘Behalve bij de Topshop dan,’ zei Tess.

‘Uiteraard. De Topshop is anders,’ zei Sierra. ‘En die bijzondere oorbellen staan je heel goed. Ze zijn om op te vreten. Net als kroonluchtertjes die je in een poppenhuis wel ziet. Van die piepkleine kroonluchtertjes.’

Het eten was overvloedig. Allemaal gegrilde artisjokken en aubergines met onbekende gerookte kazen, en gegrilde zalm en rosbeef in uiteenlopende maar goed bij elkaar passende schakeringen van roze.

Er viel even een stilte in het gesprek. ‘Lucy vroeg me eerder wat de zeven tekenen van het ouder worden waren,’ zei Tess.

‘Seniliteit, incontinentie...’ antwoordde Owen.

‘Willekeurig racisme en elastische broeksbanden,’ voegde Michael eraan toe. ‘Terwijl het op middelbare leeftijd alleen maar over kleding als investering gaat. Je weet wel, zo’n jas die je koopt als investering, meestal camelkleurig.’

Lucy kromp ineen bij wat hij zei. Ze was inmiddels al veel verder dan de jas als investering en was al bij de steelpan als investering aangekomen, zo’n dure met een koperen bodem.

‘En een kruidenrek bezitten,’ zei Michael. ‘Dat moet toch wel de definitie van volwassenheid zijn. Eigenlijk is de definitie van een volwassene natuurlijk iedereen die tien jaar ouder is dan jij.’ Hij keek naar Tess.

‘Zijn we soms naar boven aan het afronden? Ik denk dat ze eerder aan de elasticiteit van de huid en zo dacht,’ antwoordde Tess.

‘Nou nee, niet echt,’ zei Lucy. ‘Zullen we erover ophouden?’

‘Het zal er wel van afhangen,’ ging Michael verder, ‘of je het over lichamelijk of geestelijk ouder worden hebt. Ouder worden kan betekenen dat je volwassen wordt. Dat zou inhouden dat je wijzer wordt.’

‘Of dat je een huis koopt,’ zei Sierra. ‘Ik denk dat je volwassen bent als je een huis bezit. Mijn moeder heeft geen eigen huis.’

‘Ik wist dat ik volwassen was geworden toen ik mijn eerste miljoen had verdiend,’ verklaarde Owen.

‘Dat is leuk voor je,’ zei Lucy.

‘O, hoezo dan? Vind jij dan soms dat je het bent als je een waterdicht pensioenplan hebt opgesteld?’

‘Als de definitie van volwassen worden was dat je een miljoen verdient, zouden we bijna allemaal nog steeds als adolescenten beschouwd worden.’

‘Jij bent gewoon jaloers dat je jouw diploma niet hebt gebruikt om zoveel geld te verdienen als ik.’

‘Hou eens op met ruziemaken, kinderen,’ zei Tess.

‘Je hebt gelijk,’ zei Lucy. ‘Ik weet dat ouder worden niet alleen maar met kraaienpootjes te maken heeft. Ik weet nog dat mijn verloskundige zei dat je pas echt volwassen wordt als je een kind krijgt of als een van je ouders overlijdt.’

‘Ha, dat zeg jij, de vrouw met kinderen, kortom: het Volwassen Vrouwtje,’ snoof Owen.

‘Ik beweer niet dat ik het met die theorie eens ben. Het is alleen een interessante gedachte, weet je, over de lopende band die het leven is.’

‘Ik heb een dode ouder,’ zei Tess. ‘Dat maakt dat Lucy en ik gelijk-

staan, volgens die maatstaf van volwassenheid.' Ze bleef even stil. 'Vooralsnog.'

Sierra was erg dronken en erg tevreden. Ze deed zich te goed aan alle mannelijke aandacht.

'Sierra. Wat een ongebruikelijke naam,' bromde Owen zachtjes, terwijl hij dichter tegen haar aan leunde. 'Naar de Ford Sierra? Echt een klassieke jarentachtigauto.'

'Nee, naar de Sierra Nevada. Daar ben ik verwekt.'

'In Andalusië?' vroeg Lucy. 'Wat mooi. Wij zijn in Granada geweest. Zo prachtig! Het Alhambra is gewoon subliem, maar je moet er wel heel erg vroeg naartoe gaan om de mensenmassa te ontlopen. We hebben van tevoren speciale kaartjes gekocht.'

Sierra lachte. 'Nee, het was een club in Vauxhall. Mijn vader en moeder gingen daar altijd heen en er wordt gezegd dat ik het resultaat was van een sessie in de toiletten aan het eind van de jaren tachtig. Klasse.'

'Meer champagne?' vroeg Tess.

'Heb je ook iets sterkers, lieverd?' vroeg Sierra. 'Zal ik voor ons allemaal eens een cocktail maken? Heb je wodka in huis?' Ze stond op en voelde dat de hak van haar schoen wiebelde. Of was het nou haar been? Hoe dan ook, ze hoopte dat ze er aantrekkelijk door ging waggelen. Ze vond een dienblad en zette het vol met allerlei flessen sterkedrank. Tess had ook een kruidenrek, zag ze, en daar plukte ze een fles tabasco uit.

'Kijk nou toch eens hoe ze dat heeft gerangschikt,' zei Tess. 'Het lijkt wel op dat spelletje dat we op kinderpartijtjes speelden, je weet wel, waar een dienblad vol stond met objecten en je ernaar moest kijken en dan werden ze bedekt en moest je je er zo veel mogelijk zien te herinneren.'

'Het Kim-spel,' zei Lucy. 'Alleen spelen ze dat niet meer op kinderpartijtjes, omdat het niet duur genoeg is. Nu is het "laat je kinderen voetballen tegen een elftal uit de eredivisie", of een echte levende die-rentuin in je eigen achtertuin.'

'Zullen we het dan nu spelen?' stelde Sierra voor. 'Kun je deze onthouden? We hebben wodka, een of ander citroendrankje uit Italië, wat versgeperste jus, iets paarsigs. Ach, laat ook maar zitten: laten we gewoon wat gaan mixen. Het is veel leuker om te drinken dan om dingen te onthouden. Ik wil drinken om dingen te vergeten. Ik waarschuw jullie, jongens, mijn cocktails zijn absolute killers. Een paar van deze

en iedereen die dat wil, mag me hebben.' Ze keek Owen zo lang als ze durfde indringend aan toen ze dat zei.

'Wat geweldig is dit, ik hou van jullie allemaal,' verklaarde Michael na twee van Sierra's mengseltjes. Geslaagd, dacht ze. 'Ik hou van je, Tess, omdat je al deze geweldige mensen bij elkaar brengt. Maar het is erg ondeugend van je dat je ons niet eerder bij elkaar hebt gebracht.'

'Ondeugend, hoor!' echode Sierra.

'Maar toch aardig,' zei Owen.

'Nee, niet aardig,' antwoordde Michael. 'Niemand zou jou er ooit van kunnen beschuldigen dat je aardig bent. Jij bent gewoon alleen maar geweldig. Ik drink op je, Tess!'

'Ik drink je op, Tess,' zei Owen.

'Dan eet ik je wel op, Tess,' giechelde Sierra.

'Dan blijft er voor ons niks over,' zei Michael. 'Neem liever nog wat toast. Een toastje uit een doosje. Ik zou je het liefste in een doosje willen doen. Mijn zussen zongen dat altijd. Kennen jullie het nog?'

Tess en Lucy mompelden instemmend. 'Ik niet,' zei Sierra. 'Is het heel erg oud of zo? Mag ik nog wat toast?'

'Bier, bier, ik wil nog wat bier,' zong Owen met een prachtige bariton. 'In de hemel is geen bier, daarom drinken we het hier. Of champagne, als het moet. Nee, dank je, Sierra, je cocktails smaken naar afwasmiddel.'

'Brutale kerel,' zei ze, en gaf hem een stomp zoals schoolmeisjes aan jongens geven die ze echt cool vinden.

'Jij bent wel oké,' zei Michael tegen Owen.

'Nou, dank je.'

'Nee, echt. Ik dacht dat je een beetje een eikel was toen je binnenkwam, maar je bent wel oké. Blijkbaar ben je toch niet zo'n lul.'

'Lul? Dat zou ik niet weten,' zei Sierra, 'maar je hebt wel een lekker parmantig kontje,' zei ze uitdagend. 'Jullie twee moeten eens op de galerie komen lunchen met Tess en mij.'

'Of zelfs zonder Tess,' zei Michael. 'Wat kan ze ons nog schelen?'

'Dat is nou de reden waarom ik jullie nooit aan elkaar heb voorgesteld,' zei Tess, maar ze glimlachte wel. Ze hield nog steeds een vol glas champagne vast, dat ze nog niet had leeggedronken, ondanks dat er om haar heen steeds maar weer getoost werd. Sierra was zich er vaag van bewust dat de twee andere vrouwen hun drankjes niet met de-

zelfde snelheid achterover hadden geslagen als zij.

‘Eigenlijk heb ik jullie bij elkaar gebracht om een bepaalde reden. Ik wil iets aankondigen. Nou ja, eigenlijk meer een gunst vragen.’

‘Je kijkt zo blij als een kind dat een cadeautje heeft gekregen,’ zei Michael tegen zijn nicht. Ze glimlachte, maar haar handen beefden en ze morste wat van haar champagne. ‘Kom op, voor de draad ermee. Steek het niet onder stoelen of banken.’

‘Onder stoelen of banken?’ zei Owen. ‘Vroeger stak je het wel ergens anders.’

‘Hè, toe nou,’ protesteerde Michael. ‘Je hebt het wel over mijn nicht, hè?’

‘Hebben jullie twee...?’ vroeg Sierra.

‘Nauwelijks,’ zei Lucy. ‘Misschien drie minuutjes.’

‘Ik kan je verzekeren dat het wel wat langer duurt dan drie minuutjes, Lucy. Bij mij wel in elk geval.’

‘Hij staat er niet echt om bekend dat hij zich wil binden, Sierra.’ Lucy schudde haar hoofd. ‘Tess, zeg ons alsjeblieft wat we voor je kunnen doen.’

Tess schraapte dramatisch haar keel. ‘Ik zou jullie willen vragen... ik zou het een eer vinden als... ik zou jullie vieren willen vragen of jullie peetouders van mijn kind willen worden.’

Ze staarden alle vier naar haar, met hun glazen paraat in de lucht, maar ze toostten nog niet. Michael besloot zijn glas evengoed leeg te drinken.

‘Nou?’ vroeg Tess.

‘Ja, jeetje, natuurlijk doe ik dat, schat,’ zei Sierra.

‘Zodra jij besluit dat je een baby wilt krijgen, zou ik het een plezier en een eer vinden om zijn of haar peettante te zijn,’ zei Lucy.

‘Ik niet,’ zei Owen. ‘Ik heb er schoon genoeg van om peetoom te zijn. Ik heb er al tien of elf of zoiets.’

‘Jij moet wel heel populair zijn.’ Sierra leunde dichter tegen hem aan.

‘Rijk,’ zei Owen.

‘En hij blijft waarschijnlijk zelf kinderloos,’ voegde Lucy daaraan toe. ‘Je weet toch nog wel wat ik over hem en binding heb gezegd, Sierra?’

‘Wil jij echt niet de peetoom van mijn kind zijn?’ vroeg Tess.

‘Natuurlijk wil ik peetoom zijn. Voor jou maak ik een uitzondering. Doe het alleen niet al te snel.’

‘Te laat.’

‘Wat?’ zei Lucy. ‘Ik wist wel dat er iets aan de hand was! Je hebt niet meer dan één glas champagne gehad. Ik heb gemerkt dat je niet drinkt. Ik wist het. En je ziet er ook zo anders uit.’

‘Ik zie er dik uit.’

‘Nee, niet dik. Je bent wel aangekomen, maar alleen in je gezicht.’

‘En je borstpartij,’ voegde Owen daaraan toe.

‘Je ziet er geweldig uit,’ zei Lucy. ‘Echt heel goed. God, als je dat in een fles kon stoppen en in Harley Street verkopen, zou je er een fortuin mee kunnen verdienen. Het is net een jeugdelixer. Je straalt gewoon. Ik straalde niet, ik glom alleen maar, van de kots die langs mijn kin liep. Maar jij ziet er fantastisch uit.’

‘Ik voel me ook fantastisch. Tegenwoordig zeggen ze dat zwangerschapsmisselijkheid psychosomatisch is. Ik ben helemaal niet misse-lijk.’

‘Hoeveel weken ben je?’

‘Twaalf, bijna dertien. De eerste echo heb ik al gehad. Ik ben uitgerekend in augustus.’

‘Jezus,’ zei Michael.

‘Nee, die heeft er niets mee te maken gehad; maar wil je nou peetoom worden of niet?’

‘Jezus,’ herhaalde hij. ‘Je weet toch dat ik niet van dat religieuze gedoe hou?’

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig?’ zei Sierra. ‘Hoe moet het dan met de galerie? En je vrienden? Je mag niet zwanger zijn. Waarom heb je me dat niet verteld? Wie is verdomme dan de vader?’

‘Niet iemand die je kent,’ zei Tess.

‘Maar wie is het dan?’

‘Wij zijn het in elk geval niet, hè?’ zei Owen.

‘Hou eens op met die geintjes,’ zei Sierra, die zich tegelijkertijd steeds meer dronken en steeds nuchterder voelde. ‘Wie is de vader?’

‘Hij is arts, blond haar, blauwe ogen, één meter vijfentachtig of zoiets.’

‘Klinkt als een zaaddonor,’ zei Michael. ‘Die zijn altijd één meter vijfentachtig of zoiets. Ook altijd wetenschappers, maar wie zou er in het echte leven nou met ze uit willen? Vaak blond. Vrouwen lijken een of andere Arische voorkeur te hebben wanneer het op hun zaaddonor aankomt.’

‘Hij is inderdaad een zaaddonor,’ zei Tess.

‘Maar niet letterlijk, toch?’ zei Lucy. ‘Alleen in overdrachtelijke zin.’

‘Nee hoor, ik bedoel wel degelijk letterlijk. Hij is een zaaddonor.’

‘Nee,’ riep Michael uit, en hij gaf het woord ten minste vier lettergrepen. ‘Wat, zo eentje van het internet? Daar heb ik iets over gelezen. Van die sites waar je wat sperma bestelt en dat er dan een koerier op een motor langskomt.’

‘Ben je zwanger door een zaaddonor van het internet? Doelbewust?’ vroeg Lucy.

‘Het is nogal moeilijk om per ongeluk zwanger te worden, eigenlijk. Op mijn leeftijd.’

‘Maar waarom dan?’

Tess haalde haar schouders op. ‘Omdat ik toevallig geen man in mijn leven heb, mag ik dan ook geen kindje krijgen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik juich het absoluut toe dat je je recht om een kind te krijgen najaagt. Alleen dacht ik altijd dat jij anders was, dat jij niet iemand was die zich druk maakte over biologische klokken. Dat is tenminste wat je altijd hebt gezegd: dat je geen kinderen wilde. Daar bewonderde ik je om, dat je anders was. En je houdt niet eens van baby’s. Niet van die van mij tenminste.’

‘Ach, doe niet zo mal. Ik ben dol op jouw kleintjes en hun lieve snoetjes en zo.’

‘Maar waarom nu, terwijl je altijd hebt gezegd dat je ze niet wilde?’

‘Alsjeblieft, wat stellen jullie veel vragen. Zwanger zijn is erg vermoeiend, hoor.’

‘Het is echt heel erg fantastisch,’ zei Lucy, terwijl ze Tess een knuffel gaf. ‘Ik ben eerlijk heel erg blij voor je, maar op het gevaar af dat ik als de slechte fee klink...’

‘Slechte fee-peettante,’ zei Sierra, die op het nieuws reageerde door nog een van haar schoonmaakmiddelcocktails te drinken.

‘Op het gevaar af dat ik negatief ben: weet je wel hoeveel werk het is om een kind op te voeden?’

‘Nou zeg, hoe moeilijk kan het zijn? Ik weet zeker dat ik het wel red.’

‘Nee, luister nou: het is zo ontzettend hard werken...’

‘Dat jij Jamie het voor je laat doen. Zo is het wel genoeg, Lucy. Nou weet ik het wel.’

‘Ik begrijp het nog steeds niet,’ zei Michael. ‘Als je sperma wilde, waarom heb je dat dan niet gevraagd aan iemand die je kende? Je had het aan mij kunnen vragen.’

‘Doe niet zo raar, je bent mijn neef.’

‘Achterneef. Het is zeker omdat ik niet zo lang ben, hè?’

‘Malle jongen. Het is omdat ik de verantwoordelijkheid niet met iemand anders wilde delen. Het is iets wat ik wil doen en ik wil het alleen doen.’

‘Maar dat kan niet,’ zei Michael. ‘Ik heb gelezen dat ze de wet gaan veranderen. Donoren zijn niet meer anoniem. En dan heb je ook nog die jongen die het DNA van zijn vader op het internet heeft gevonden. In Amerika, jullie hebben het vast wel gelezen. De mensen van de kinderbijslag zullen meneer Lange Dokter, of beter gezegd: meneertje Lange Geneeskundestudent, achternagaan, ook al omdat hij voor een habbekrats zijn kwakkie zal hebben geloosd...’

‘Ik denk dat het wel meer zal zijn, hoor.’

‘Nou, dan kan hij het maar beter op een rekening met een hoge rente zetten,’ zei Michael, ‘want vroeg of laat komt hij erachter dat hij een kind met een dure smaak moet onderhouden.’

‘Dat zien we dan wel weer, toch? Owen, je bent wel erg stil. Je wordt toch wel peetoom, hè?’

Hij knikte.

‘Sierra? Michael?’

Ook zij mompelden instemmend.

‘Wat een enthousiasme,’ zei Tess, en toen moest ze lachen.

‘Je weet uiteraard dat je op mij kunt rekenen,’ zei Lucy. ‘We moeten echt gaan samenwerken om er zeker van te zijn dat je nooit gebrek aan... steun zult voelen.’

‘Dat weet ik, en daarom heb ik jullie vieren uitgekozen om peetouders te zijn. Jullie zijn op jullie eigen manier allemaal zo speciaal. Je hoeft me niet te vertellen dat het, hij of zij, mijn leven ingrijpend zal veranderen. Dat weet ik wel. Maar ik zou het mooi vinden als het jullie leven ook een beetje zal veranderen.’